

Arrest

nr. 169 481 van 9 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 24 september 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 8 januari 2016 wordt de onder 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.09.2015 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zijn ouders en broer in België verblijven. Ter staving hiervan legt hij een kopij van hun verblijfstitel voor. Echter het voorleggen van deze kopij bewijst dat afstamming niet. Aldus wordt er door betrokkene niet aangetoond dat de heer G. A. (...), mevrouw G. Bi.(...) en de heer G. A. (...) van hem familie is. Wat de schending van artikel 8 EVRM en artikel 12 UVRM betreft, ook hier dient te worden opgemerkt dat de afstamming met bovengemelde personen niet wordt vastgesteld. Aldus kan de, door verzoeker, aangehaalde schending van artikel 8 EVRM niet weerhouden worden.

Betrokkene haalt aan werkbereid te zijn, geen strafbare feiten te hebben gepleegd, geen onderkomen meer te hebben.

Wat de werkbereidheid betreft, dit is lovenswaardig doch betrokkene is niet in het bezit van de vereiste arbeidsvergunning om in België te mogen werken.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verder stelt betrokkene geen onderkomen meer te hebben in zijn land van herkomst. Hun huis zou zijn vernield tijdens de aardbevingen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat deze bewering niet gestaafd wordt. Bovendien toont hij niet aan dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Verder staat het hem vrij een beroep te doen op de financiële middelen van de heer G. A. en mevrouw G. B. (...) teneinde de terugreis mogelijk te maken en het nodige geld te bekomen om een tijdelijk onderkomen te vinden.

Het feit dat betrokkene zijn aanvraag dient in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland is enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

De overige elementen (verwijzing naar de instructies van 19.07.2009, prangende humanitaire situatie) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst of een land daartoe gemachtigd.”

1.3. Op 8 januari 2016 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer::

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet): Aankomstverklaring verstrekt sedert 10.09.2015"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 24.09.2015 op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

(...)

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers' aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing onaanvaardbaar is voor verzoeker en vernietigd dient te worden omwille van een gebrekkig onderzoek, een schending van de motiveringsplicht en een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

III.1 Buitengewone omstandigheden

In eerste instantie wenst verzoeker te wijzen naar het feit dat verwerende partij van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Dat dit flagrant onwaar is en op zijn minst onvoldoende gemotiveerd werd door verwerende partij!

Kruispunt-migratie.be beschrijft buitengewone omstandigheden als volgt:

*"Het zijn omstandigheden waardoor het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt. Volgens die gewone procedure van artikel 9 van de Verblijfswet moet je een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor je land van herkomst, of voor het land waar je wettig verblijf voor meer dan 3 maanden hebt. Maar als dat onmogelijk of bijzonder moeilijk is en als je al in België verblijft, alleen dan kan je een 9bis-aanvraag indienen in België."*¹

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoord zijn waarom zijn aanvraag in België werd ingediend.

Verwerende partij somt ze zelf op in haar bestreden beslissing.

Verwerende partij faalt er vervolgens echter flagrant in afdoende te motiveren waarom deze elementen niet zouden volstaan.

De motiveringsplicht, zoals ze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het motiveringsbeginsel flagrant schendt!

Men stelt immers louter het volgende: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

Dat, integendeel tot wat men stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS, nr. 56146; RvS, nr. 55204).

Dat rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (RvS, nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreemd. 1997, nr. 4, p385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene 'onvoorzienbaar' is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker naar België is gekomen om zijn ouders en broer te vervoegen. Dat hij in Nepal niets of niemand meer heeft, zijn huis is vernield door de aardbevingen in april 2015. Hij heeft niets meer in zijn land van herkomst en kan daar nergens terecht voor een veilig onderkomen, waardoor hij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen.

Dat zijn ouders hem hier perfect kunnen onderhouden maar dat door hem terug te sturen hen extra kosten te wachten staan. Een onderkomen huren in een stad waar alles overloopt en er geen mogelijkheden meer zijn wordt zeer moeilijk. Na de aardbeving is het vinden van ruimte en woning extra moeilijk geworden, vele mensen hun huizen zijn vernietigd en hebben nog steeds geen huis of onderkomend.

Door de blokkades is het leven er buitengewoon moeilijk geworden, beperkte mogelijkheden van water en bevoorrading enz.

Naar aanleiding van de grondwetswijziging die voorzien is voor dit jaar zijn er ook verscheidene conflicten met India en China enerzijds en anderzijds tussen de verschillende binnenlandse partijen.

Dit maakt het even voor de gewone burger zeer moeilijk tot onmogelijk op dit ogenblik.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Verwerende partij dient dit uitvoerig te motiveren!

De elementen die verzoeker aanhaalde, dienen wel degelijk in overweging te worden genomen als buitengewone omstandigheden.

Kruispunt-Migratie.be geeft de volgende voorbeelden aangaande buitengewone omstandigheden:

"De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"²

En specificeert verder het volgende:

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

- Je kind zou een school- of academiejaar verliezen
- Je zou je werk verliezen
- Je bent opgesloten in de gevangenis

Voorbeelden van omstandigheden in het herkomstland:

- Oorlog
- Weigering van legerdienst

Verwerende partij ontkent niet dat er buitengewone omstandigheden zijn, men neemt ze zelfs over in de beslissing, alleen stelt verweerder dat die geen beletsel vormen op het bekomen van een verblijfstitel in zijn land van herkomst.

Voor betrokken is de aardbeving, het verliezen van huis en eigendom, het feit dat de overige gezinsleden allen hier verblijven, zus, moeder en vader, dat zij de enige ondersteuning zijn op wie hij kan rekenen.

Dat hij zelf momenteel volledig van hun afhankelijk is.

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is dat deze bijzondere omstandigheden niet als dusdanig aanvaard worden door verwerende partij!"

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2

en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Zoals blijkt beperkt de bestreden beslissing zich niet tot de stelling dat: *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."* zoals de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt, maar gaat zij verder in op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en motiveert zij waarom deze elementen niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die

bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden en wat het Kruispunt Migratie hieronder verstaat, zij niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft er geen elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

2.5. Ook waar zij de elementen uit haar aanvraag herhaalt zonder in concreto de motieven van de bestreden beslissing ter zake te weerleggen, slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Zoals blijkt heeft de verwerende partij gemotiveerd dat de gezinsband tussen verzoekende partij en de beweerde gezinsleden niet vaststaat, dat evenmin is aangetoond dat zij niets of niemand meer zou hebben in Nepal en dat de heer en mevrouw G. verzoekende partij financieel kunnen bijstaan om een tijdelijk onderkomen te vinden. Met het blote betoog dat het zeer moeilijk is om een onderkomen te huren in een stad waar er geen mogelijkheden meer zijn, slaagt verzoekende partij er niet in de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Bovendien, zelfs als het zo zou zijn dat er geen woonruimte meer op de huurmarkt zou zijn, dan nog doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen netwerk meer zou hebben in Nepal waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van de behandeling van de aanvraag.

De Raad merkt voorts op dat verzoekende partij de conflicten met India en China en tussen de verschillende binnenlandse partijen geenszins als buitengewone omstandigheden heeft aangehaald in haar aanvraag. Het kan de verwerende partij dan ook niet verweten worden met dit argument geen rekening te hebben gehouden bij de beoordeling van de aanvraag.

Ook waar de verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar gezinsleden in België verblijven en van hen afhankelijk is, gaat zij voorbij aan de concrete motieven inzake het feit dat de gezinsband niet is

aangetoond, dat zij niet aantoont dat zij niets of niemand meer zou hebben in het thuisland en dat de heer en mevrouw G. verzoekende partij financieel kunnen bijstaan in het herkomstland.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.8. Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die folteringen en menonwaardige behandelingen dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood, 19479/83, 12 maart 1984).

Nepal werd op 25.04.2015 getroffen door een aardbeving die het land in puin achterliet. Dat verschillende mensenrechten zich reeds uitspraken over de erbarmelijke leefomstandigheden en ook de bevoegde Belgische instanties gesteld hebben geen repatriëringen naar Nepal uit te voeren.

Dat nu de blokkades omwille van de moeilijke politieke situatie dit nog verergeren.

Dat dit wel degelijk uitzonderlijke omstandigheden zijn die een aanvraag in België verantwoorden. Dat verwerende partij dient hier rekening mee te houden!

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst, dat elke houvast letterlijk onderuit gehaald is. Dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden! Zij weigert echter enig onderzoek te verrichten of zelfs maar rekening mee te houden en stelt louter en alleen dat verzoeker de nodige financiële middelen voor een tijdelijk onderkomen maar bij zijn ouders moet halen. Dit is flagrant onredelijk en onzorgvuldig!

Zij kunnen hem hier onderhouden maar de extra kosten en de uitzonderingen die in Nepal nodig zijn tijdens zijn verblijf zijn niet te bekostigen om hem een menswaardig bestaan te verzekeren.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker! De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, zonder dat men dit zelfs maar onderzoekt, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat die wel volstaat!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Dit is onaanvaardbaar en maakt een schending uit van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Men weigert dit te doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt."

2.10. De Raad benadrukt dat een loutere vrees op onmenselijke behandeling, zonder dit ook maar op enige wijze concreet te maken, onvoldoende is om gewag te maken van een schending van artikel 3 EVRM. Nu verzoekende partij zich in haar aanvraag beperkt heeft tot loutere beweringen, is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat een schending van artikel 3 EVRM niet blijkt, dit temeer in het licht van de vaststelling dat de verwerende partij wel degelijk het argument aangaande het niet meer hebben van een woning in het herkomstland en nergens meer terecht kunnen aldaar gecounterd heeft. De verzoekende partij blijft evenwel in gebreke deze motivering te weerleggen of de kennelijke onredelijkheid ervan aan te tonen. Waar zij wel stelt dat de heer en mevrouw G. haar wel in België kunnen onderhouden maar niet in Nepal, slaagt zij er niet in met dergelijke blote beweringen de motivering terzake onderuit te halen. Bovendien weerlegt de verzoekende partij daarmee de vaststelling ook niet dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen netwerk meer zou hebben in Nepal waarop zij beroep kan doen indien nodig.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een ernstige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, wat een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het ERM!

Verzoeker woont samen met zijn ouders en zijn broer. Hij wordt door hen onderhouden.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoeker bezit tot op heden een blanco strafblad. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden! Hij woont hier samen met zijn ouders en zijn broer, heeft hier een onderkomen, kans tewerkstelling, ...

Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Bovendien houdt men geen rekening met het feit dat de ouders en broer van verzoeker de Belgische nationaliteit hebben. Verzoeker heeft bij zijn ouders dan ook een onderkomen, wat hij in zijn land van herkomst niet heeft. Ook heeft hij met hen in België een familieband, iets wat hij niet kan onderhouden als hij terug moet naar zijn land van herkomst."

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk dat de verwerende partij het ingeroepen argument aangaande haar familieleden op het grondgebied heeft beoordeeld. Zo stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing: *"Betrokkene haalt aan dat zijn ouders en broer in België verblijven. Ter staving hiervan legt hij een kopij van hun verblijfstitel voor. Echter het voorleggen van deze kopij bewijst dat afstamming niet. Aldus wordt er door betrokkene niet aangetoond dat de heer G. A. (...), mevrouw G. Bi.(...) en de heer G. A. (...) van hem familie is. Wat de schending van artikel 8 EVRM en artikel 12 UVRM betreft, ook hier dient te worden opgemerkt dat de afstamming met bovengemelde personen niet wordt vastgesteld. Aldus kan de, door verzoeker, aangehaalde schending van artikel 8 EVRM niet weerhouden worden."* Verzoekende partij blijft erop hameren dat zij een gezin vormt in België met de door haar vermelde personen, maar zij laat na met concrete argumenten de bevindingen van de verwerende partij dat zij niet heeft aangetoond dat zij werkelijk familie is van deze personen, te weerleggen. Zij gaat met haar betoog volledig voorbij aan deze motieven.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat zelfs indien verzoekende partij aannemelijk zou maken dat zij familie is van de door haar vermelde personen, quod non, dan nog dient erop gewezen dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne

bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij, die afgerond 21 jaar oud is en zich voorts slechts beperkt tot de bewering dat zij financieel afhankelijk is van haar familieleden in België, dit terwijl zij hier nog maar recent mee samenwoont, zij steeds in het herkomstland heeft verbleven en niet blijkt dat zij aldaar onderhouden werd door de heer en mevrouw G. noch dat blijkt dat zij geen netwerk meer heeft in het herkomstland waarop zij kan terugvallen, toont deze afhankelijkheid evenwel onvoldoende aan.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.13. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij het recht heeft om eerst een beslissing hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven, immers indien hij dit niet doet zal de aanvraag zonder voorwerp bepaald worden.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

Uw Raad sprak zich hier bovendien reeds over uit.

Arrest nr. 19.745 van 28.11.2008 stelt het volgende:

"Hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, maakt verzoekster met haar betoog dat "Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde Minister uitspraak (dient) te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene", aannemelijk dat de Minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond."

Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geschorst en vernietigd te worden."

2.14. Daargelaten de vraag of verzoekende partij zich in casu dienstig kan beroepen op artikel 6 EVRM, dient alleszins gesteld dat verzoekende partij actueel belang ontbeert bij het middel nu haar beroep thans behandeld is en niet blijkt dat zij het grondgebied (al dan niet gedwongen) heeft verlaten alvorens zij een uitspraak heeft bekomen.

2.15. In het verzoekschrift voert de verzoekende partij nog de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 EVRM met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“IV.1 Schending van artikel 3 EVRM

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandelingen dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood, 19479/83, 12 maart 1984).

Nepal werd op 25.04.2015 getroffen door een aardbeving die het land in puin achterliet. Dat verschillende mensenrechten zich reeds uitspraken over de erbarmelijke leefomstandigheden en ook de bevoegde Belgische instanties gesteld hebben geen repatriëringen naar Nepal uit te voeren.

Dat nu de blokkades omwille van de moeilijke politieke situatie dit nog verergeren.

Dat dit wel degelijk uitzonderlijke omstandigheden zijn die een aanvraag in België verantwoorden. Dat verwerende partij dient hier rekening mee te houden!

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst, dat elke houvast letterlijk onderuit gehaald is. Dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden! Zij weigert echter enig onderzoek te verrichten of zelfs maar rekening mee te houden en stelt louter en alleen dat verzoeker de nodige financiële middelen voor een tijdelijk onderkomen maar bij zijn ouders moet halen. Dit is flagrant onredelijk en onzorgvuldig!

Zij kunnen hem hier onderhouden maar de extra kosten en de uitzonderingen die in Nepal nodig zijn tijdens zijn verblijf zijn niet te bekostigen om hem een menswaardig bestaan te verzekeren.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker! De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 ERM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, zonder dat men dit zelfs maar onderzoekt, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat die wel volstaat!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Dit is onaanvaardbaar en maakt een schending uit van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548).

De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Men weigert dit te doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

IV.2 Schending van artikel 8 EVRM

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een ernstige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM!

Verzoeker woont samen met zijn ouders en zijn broer. Hij wordt door hen onderhouden.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoeker bezit tot op heden een blanco strafblad. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden! Hij woont hier samen met zijn ouders en zijn broer, heeft hier een onderkomen, kans tewerkstelling, ...

Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Bovendien houdt men geen rekening met het feit dat de ouders en broer van verzoeker de Belgische nationaliteit hebben. Verzoeker heeft bij zijn ouders dan ook een onderkomen, wat hij in zijn land van herkomst niet heeft. Ook heeft hij met hen in België een familieband, iets wat hij niet kan onderhouden als hij terug moet naar zijn land van herkomst.

IV.3 Schending van artikel 6 van het EVRM

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij het recht heeft om eerst een beslissing hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven, immers indien hij dit niet doet zal de aanvraag zonder voorwerp bepaald worden.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

Uw Raad sprak zich hier bovendien reeds over uit.

Arrest nr. 19.745 van 28.11.2008 stelt het volgende:

"Hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, maakt verzoekster met haar betoog dat "Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde Minister uitspraak (dient) te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene", aannemelijk dat de Minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond."

Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geschorst en vernietigd te worden.

Dat immers het bevel wel degelijk samenhangend is met de vraag tot vernietiging van de weigering van regularisatie van zijn verblijf.

Dit werd nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.'

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van verwerende partij.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

2.16. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM benadrukt de Raad nogmaals dat een loutere vrees op onmenselijke behandeling, zonder dit ook maar op enige wijze concreet te maken, onvoldoende is om gewag te maken van een schending van artikel 3 EVRM. De Raad verwijst volledigheidshalve nog naar de bespreking terzake van het tweede middel.

2.17. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM verwijst de Raad naar zijn bespreking terzake van het derde middel. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.18. Gelet op de behandeling van onderhavige zaak waarbij tevens werd vastgesteld dat het beroep dient verworpen te worden wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontbeert verzoekende partij belang bij de opgeworpen schending van artikel 6 EVRM, nog daargelaten de vraag of verzoekende partij zich in onderhavige procedure dienstig kan beroepen op de schending van artikel 6 EVRM. Ook waar verzoekende partij meent dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet vernietigd worden als de onontvankelijkheidsbeslissing vernietigd wordt, dient vastgesteld dat nu de onontvankelijkheidsbeslissing niet vernietigd wordt, haar betoog dat het bevel moet vernietigd worden, niet meer opgaat.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER